

Vízkereszt, korábban *Szentkereszt* a latin egyház *Epiphania Domini*, „az Úr megjelenése” elnevezésű, január 6-án tartott ünnepének magyar neve.

Vízkereszt a „karácsonyi tizenketted” (12 napos ünnep) zárónapja. (Innen az ünnep angol neve: *Twelfthday*, Tizenkettedik nap”) A 354 napos holdév és a napév közt kerekén 11 nap a különbség, s az évkezdekori beiktatott pótnapok – a naptár más pontjain is találkozhatunk ilyenekkel – a különbséget voltak hivatottak eltüntetni Európa luniszoláris parasztnaptáiraiban. A nép később e 12 nap („számos napok, csonka hét, regölő hét”) időjárásából jósolt az újév időjárására nézve. *Epiphania* görög szó, azt jelenti: „megnyilvánulás”. A pogány görög kultúrszokban az istenség megjelenését, és annak évenkénti megünneplését jelentette. Az őskeresztény egyház

szinkretista hajlandóságából arra következtethetünk, hogy időpontja a pogány korban is az év elejére esett, a visszatérő napfényt köszöntő téli ünnepkör része volt.

Epiphania ünnepe először a III. században tűnt fel a keleti egyházban, mint Krisztus születése napja. Száz évvel később azonban Róma úgy látta jónak, hogy Krisztus születését a „Legyőzhetetlen Nap” (*Sol Invictus*) pogány ünnepével, a népszerű Mithras napisten születésnapjával (dec. 25.) egyeztesse, ezért Epiphania hamarosan új jelentést kapott. Nyugaton a háromkirályok imádásának, keleten pedig Krisztus Jordán folyóban való megkeresztelkedésének az ünnepe lett. Az utóbbi gondolatot később a római egyház is átvette, sőt hozzácsatolták Jézus első csodájáról (a víz borrrá változtatásáról a kánai menyegzőn) való megemlékezést, azt tanítván, hogy e három evangéliumi esemény Jézus istenségének első „megnyilvánulásai”, *epiphániéi*. A Születés csodája vagy a kánai menyegző e tekintetben nem szorulnak külön magyarázatra. Jézus megkeresztelése viszont talán igen, mivel nem maga az esemény vagy Keresztelő Szent János szavai nyilvánítják ki Jézus istenségét keresztény felfogás szerint, hanem a Szentlélek megjelenése és az égi hang, mely „ezt mondja vala: Ez amaz én szerelmes fiam, a kiből én gyönyörködöm.” (Mt 3,11–17.)

3680 Encs, Váci Mihály út 36. Iroda: 1112 Budapest, Puskapor u. 2/a
www.egyutthangzas.hu; e-mail: info@egyutthangzas.hu

Pacsai János elnök
Tel.: 30/953-6067
e-mail: pacsai.janos@egyutthangzas.hu

Dósa György irodavezető
Tel.: 30/846-4967
e-mail: dosa.gyorgy@egyutthangzas.hu

**"Lépésről-lépésre" projektünk támogatója:
az EMBERI ERŐFORRÁSOK MINISZTERIUMA**

Irgalmassággal lépünk be a 2016-os évbe!

*Ferenc pápa:
Hagyjuk, hogy Isten irgalmassága
megsimogasson bennünket*

Isten beleszeretett kicsinységünkbe, irgalmassága végtelen. Az irgalmasság olyan, mint egy simogatás, mint a gyermekének vigaszt és biztonságot nyújtó szülő ölelése.

„Az Úr irgalmas és nagy a szeretetben” – Ferenc pápa homíliájában az Izajás könyvéből vett első olvasmányhoz fűzte gondolatait (Iz 41,13-20). Az Úr monológja arra világít rá, hogy Isten nem azért választotta ki népét, mert az „nagy, vagy hatalmas”, hanem éppen azért, mert mindenkinél kisebb és szegényebb.

Isten beleszeret kicsinységünkbe

Isten beleszeretett nyomorúságunkba. Ez a monológja, amelyet népéhez intéz, kinyilvánítja szeretetét, gyengédségét. Olyan szeretet ez, mint amikor egy apuka vagy egy anyuka gyermekével beszél, aki éjszaka felriad álmából és így nyugtatja meg: „Megragadom jobbodat, légy nyugodt, ne félj”.

Mindnyájan ismerjük az apukák és az anyukák simogatását, amikor a gyermekek nyugatalanok, mert megijedtek - fejtette ki szentbeszédében a

pápa. „Ne félj, én itt vagyok; szerelmes vagyok kicsinységedbe; beleszerettem kicsinységedbe, a te semmidbe”. „Ne félj bűneid miatt, Én nagyon szeretlek téged; Én azért vagyok itt, hogy megbocsássak neked”. Ez Isten irgalmassága.

Az Úr magára veszi gyengeségeinket

Ferenc pápa utalt egy szentre, aki sokat vezekelt, de az Úr egyre többet kért tőle, egészen odáig, hogy amikor a szent azt mondta Istennek, hogy már nem tud mit nyújtani számára, az Úr így szólt: „Add nekem bűneidet”.

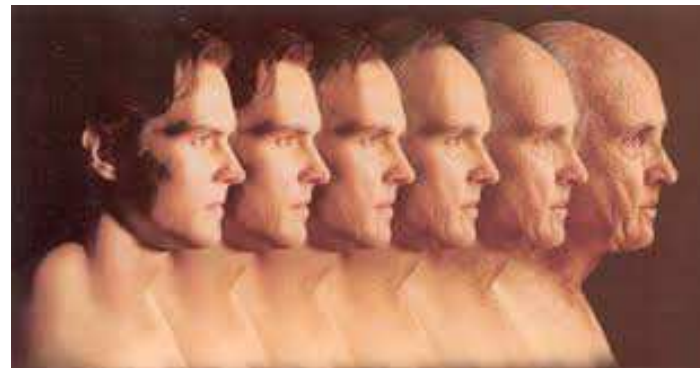
Az Úr magára kívánja venni gyengeségeinket, bűneinket, fáradtságunkat

Jézus hányszor megfogalmazta: „Jöjjetek énhozzám mindnyájan, akik megfáradtatok, és meg vagytok terhelve, és én megnyugvást adok nektek” – idézett a pápa Máté evangéliumából (Mt 11, 28). Én vagyok a te Istened, aki megfogom jobbodat, ne félj, kicsikém, ne félj. Én erőt adok neked. Add nekem mindenedet és Én megbocsátom vétkeidet, békét adok neked – így szól hozzánk az Úr.

Isten irgalmassága minket is tegyen irgalmasabbakká másokkal

„Ezek Isten simogatásai, Atyánk simogatásai, amikor irgalmasságával fejezi ki önmagát” – mondta a Szentatya, majd így folytatta: „Mi olyan idegesek vagyunk, amikor valami nem sikerül, lármát csapunk, türelmetlenek vagyunk. Az Úr azonban így szól: 'Légy nyugodt, nagy hibát követtél el, igen, de légy nyugodt; ne félj, Én megbocsátok neked. Add nekem hibáidat'. Ez a jelentése az előbb ismételt zsoltár szavainak: 'Irgalmas az Úr, szeretete nagy'. Mi kicsinyek vagyunk, de Ő mindent nekünk adott. Pusztán nyomorúságainkat, kicsinységünket, bűneinket kéri, hogy átölelhessen, megsimogathasson bennünket”.

„Kérjük az Urat, hogy mindnyájunk és az egész nép szívében ébressze fel a hitet ebben az atyaságban, ebben az irgalmasságban. Ez az atyaságába és irgalmasságába vetett hit mindnyájunkat tegyen kissé irgalmasabbakká a többiekkel”.

Segítsük az idősödő embereket!

*„Ami legjobban hiányzik, azok az emberek,
akik a másik bajával foglalkoznak”*

/Albert Schweitzer/

A múlt század óta gyakori a kölcsönös szeretet az öregapa és unokája között. A felnőttek ellen lázadó fiatalok magukhoz hasonló elnyomottat vélnek felfedezni az idősebbekben, ezért közösséget vállalnak velük. Egy olasz pszichológus, Marco Madera arra kérte az intézetben élő öregeket, hogy rajzolják le életük egyik boldog jelenetét. „Szinte mindegyik a gyermekek, unokák körében rajzolta le önmagát, ott voltak életükben a legboldogabbak. Az öregek életszükséglete, hogy családhhoz tartozzanak, különben testileg-lelkileg tönkremennek. Egy gyermek egész életére kihatással van egy igazi gyerekközösség, mely a nagymamák köré szerveződik, s így az unokatestvérek egész életükben megtartják ezt a szeretetteljes kapcsolatot mindenféle elhidegülés ellenére. A nagyszülőknek sokszor már egyetlen öröme az unokákkal való foglalkozás. Helyzete alapján ráérősebb a meghallgatásra és a nyugodt, lényeglátó, csendes, állhatatos közlésre.”

A gyermek szellemének legalább annyi mesére van szüksége, mint a testnek mozgásra. „Az ember addig fiatal, amíg képes a tanulásra, új szokások felvételére, és az ellentmondás elviselésére”. Isten az Úr. A betlehemi népszámlálás emberáradatában, mint a mai tömeg lökdösődéseiben. Engedjük a gyermekeket az idősek közelébe!

– ♪ – – ♪ – – ♪ – – ♪ – – ♪ – – ♪ –

Pacsai János elnök